

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Pokrývačství Bušta spol. s r. o.,** IČ: 251 78 709, se sídlem Holubov 147, zast. Mgr. Janem Aulickým, advokátem, se sídlem Za Tiskárnou 327, Český Krumlov, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce,** se sídlem Kolářská 451/13, Opava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2017, č. j. 8910/1.30/16-3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 29. 3. 2018, č. j. 50 A 46/2017 - 50,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihočeský kraj a Vysočinu (dále též správní orgán prvního stupně) ze dne 2. 11. 2016, č. j. 8569/5.30/16-18, kterým byl žalobce uznán vinným tím, že dne 29. 10. 2015 na staveništi stavby vodní dílo Husinec – na střeše provozního objektu č. p. 220 v prostoru areálu státního podniku Povodí Vltavy ve výšce přibližně 6 m vykonával jeho zaměstnanec M. D. práci bez zajištění proti pádu ze střešních plášťů na volných okrajích. Tím porušil § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 309/2006 Sb. ve spojení s § 3 odst. 1 písm. b), § 4 a bodem VI odst. 1 písm. a) přílohy nařízení vlády č. 362/2005 Sb., a spáchal tak správní delikt na úseku bezpečnosti práce ve smyslu § 30 odst. 1 písm. s) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce. Správní orgán prvního stupně za tento správní delikt žalobci podle § 30 odst. 2 písm. c) zákona o inspekci práce uložil pokutu ve

výši 326.000 Kč a dále mu podle § 79 odst. 5 správního řádu a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb. uložil povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, v níž namítal, že rozhodnutí žalovaného není řádně zdůvodněno, neboť v některých případech pouze odkazuje na odůvodnění správního orgánu prvního stupně, což nelze považovat za dostatečné a relevantní vypořádání se s námitkami. Konkrétně se jedná o námitku žalobce na nepoužitelnost fotodokumentace provedené správním orgánem, jelikož byla pořízena před zahájením kontroly. Důkaz provedený před zahájením kontroly nemůže být v rámci řízení použit za situace, kdy účastník řízení namítl jeho nepoužitelnost. Fotografie údajných zaměstnanců žalobce nejsou natolik jednoznačné, aby z nich bylo možné dovodit totožnost konkrétních osob, a to, že se jednalo právě o zaměstnance žalobce. Osoba M. D. nebyla z fotografií seznatelná a to, že se jedná o tuto osobu, nepotvrzuje ani protokol o provedené kontrole.

[3] Žalovaný se nevypořádal s námitkami týkajícími se umístění kotevního bodu a možnosti, že osoba uvedená na fotografii, kterou správní orgán ztotožnil jako M. D., je jištěna lanem, které bylo za touto fotografií. Nebylo tak vyvráceno tvrzení a obhajoba žalobce, že jistící lano mohlo být umístěno u kotevního bodu.

[4] Žalobce vyjádřil přesvědčení, že absentují přímé důkazy a byla porušena zásada volného hodnocení důkazů, přičemž správní orgán hodnotil provedené důkazy nesprávně, nelogicky a libovolně.

[5] Namítal také nepřiměřenost uložené sankce s tím, že žalovaný v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu neuvedl, jak postupuje v obdobných případech tohoto charakteru. Konstatování správního orgánu jsou všeobecná a nevztahují se ke konkrétnímu případu. Žalovaný se nevypořádal s přiměřeností uložené sankce a nesprávně posoudil otázku upřednostnění represivní funkce sankce před jinými funkcemi sankce. Žalobce připustil, že byl v minulosti již postihován, nyní uložená pokuta však několikanásobně převyšuje dříve ukládané sankce, přestože rozsah porušení je v tomto případě podstatně menší než v jiných případech. Uloženou sankci proto žalobce považuje za zjevně nepřiměřenou a v rozporu s § 36 odst. 1 zákona o inspekci práce. Správní orgán nepřihlédl ke způsobu spáchání deliktu a okolnostem, za nichž byl spáchán, poměrům účastníka řízení, poučení zaměstnance o pravidlech bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a tomu, že byl vybaven všemi pomůckami a současně kontrolován žalobcem.

[6] Krajský soud v Českých Budějovicích v záhlaví uvedeným rozsudkem žalobu zamítl. Předeslal, že odpovědnost za spáchání správního deliktu právnickou osobou je v zákoně o inspekci práce koncipována jako odpovědnost objektivní, což mimo jiné znamená, že odpovědnosti za spáchání správního deliktu se není možné vyvinit ani tvrzením subjektivního zavinění zaměstnanců, kteří neuposlechli pokynu zaměstnavatele a při práci nepoužili adekvátní bezpečnostní a ochranné pomůcky.

[7] Krajský soud uvedl, že podkladem pro zahájení řízení byl výsledek kontroly zachycený v protokole o kontrole, jehož přílohou je fotodokumentace, a poukázal na jeho

obsah. Shledal přitom, že fotografie zřetelně dokumentují osoby, které se nacházejí na střeše. Identifikace zaměstnanců na fotografiích je podle soudu dostatečně konkrétní právě ve spojení s protokolem o kontrole. Námitku žalobce ohledně nepoužitelnosti fotodokumentace odůvodněnou tím, že byla pořízena před zahájením kontroly samé, krajský soud vyhodnotil jako nedůvodnou, neboť z § 3 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole, vyplývá, že kontrolní orgán může provádět před zahájením kontroly úkony, jejichž účelem je opatření podkladů pro posouzení, zda zahájit kontrolu. O úkonech se pořizuje záznam. Navazuje-li na tyto úkony kontrola, mohou sloužit skutečnosti takto získané jako podklad pro kontrolní zjištění, když sama kontrola podle § 5 kontrolního řádu je zahájena až následně předložením pověření ke kontrole kontrolované osobě. Pořízená fotodokumentace je součástí správního spisu, byla provedena jako důkaz a žalobce měl možnost se s tímto důkazním prostředkem seznámit.

[8] Nedůvodnou krajský soud shledal rovněž námitku žalobce, že od počátku řízení namítal nepoužitelnost fotodokumentace, neboť toto z protokolu o ústním jednání ze dne 17. 6. 2016 ani z dalších listin obsažených ve správním spise nevyplývá. Žalobce nevznesl proti dokazování ani proti způsobu, jakým způsobem byly fotografie obstarány, žádných námitek.

[9] Ke stejnému závěru dospěl krajský soud ve vztahu k námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, neboť správní řízení tvoří jeden celek, a pokud se žalovaný ztotožnil se stanoviskem správního orgánu prvního stupně, je zcela legitimní pokud na jeho závěry odkázal.

[10] Fotografie představují věrohodný důkaz, neboť jejich kvalita je dostatečná k prokázání totožnosti jednotlivých osob. Svědek M. B. navíc připustil, že inspektor viděl někoho, kdo neměl bezpečnostní popruhy. Správní orgán jednoznačně určil osobu, která nebyla vybavena při práci ve výšce ochranným postrojem. Na fotografiích nejsou vidět kotevní lana ani karabina vedoucí od postroje k jistícímu lanu. Zásada volného hodnocení důkazů porušena nebyla, neboť žalovaný se zabýval všemi svědeckými výpovědi i dalšími opatřenými důkazy a řádně je vyhodnotil. Námitka ohledně kotevního bodu je neopodstatněná, neboť žalobce není postihován za určení kotevního bodu.

[11] Nedůvodnou shledal krajský soud rovněž námitku žalobce, že v napadeném rozhodnutí není ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu uvedeno, jak je postupováno v obdobných případech tohoto charakteru. Krajský soud totiž ve shodě se žalovaným poukázal na rozsudek NSS č. j. 4 Ads 118/2013 - 33, dle něhož nelze od správních orgánů v těchto případech požadovat, aby podrobně rekapitulovaly a aplikovaly na řešený případ svou rozhodovací praxi.

[12] Ve vztahu k výši uložené pokuty krajský soud konstatoval, že při ukládání sankce správní orgány nevybočily z mezí zákona a aplikovaly řádně kritéria stanovená § 36 zákona o inspekci práce pro ukládání sankcí za správní delikty na daném úseku. Poměry žalobce byly řádně zhodnoceny. Krajský soud připomněl, že žalobce se v minulosti dopustil správních deliktů na úseku bezpečnosti práce a s ohledem na tuto skutečnost přistoupil správní orgán k represivní funkci sankce, neboť předchozí pokuty nevedly

k nápravě. Poznamenal, že za správní delikt mohla být žalobci uložena pokuta až do výše 1.000.000 Kč. S přihlédnutím k relevantním okolnostem nelze pokutu ve výši 1/3 této sazby považovat za nepřiměřenou.

II. Obsah kasační stížnosti

[13] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel") kasační stížnost. Namítal nesprávnost závěrů krajského soudu při vypořádání jeho námitek týkajících se nepoužitelnosti fotodokumentace i proti způsobu, jakým byly fotografie obstarány. Stěžovatel totiž trvá na tom, že v řízení nelze použít fotodokumentaci pořízenou ještě před zahájením kontroly, neboť v té době neprobíhá žádné formální řízení. Podle stěžovatele lze důkazy zajišťovat pouze v rámci probíhajícího řízení. Praxi připouštějící použitelnost fotodokumentace zajištěné před zahájením řízení nepovažuje stěžovatel za správnou a považuje ji za rozpornou s principy správního trestání.

[14] Stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že z provedené fotografické dokumentace nelze zjistit konkrétní osobu, a to ani v kontextu dalšího provedeného dokazování a nelze vyloučit možnost použití kotevních lan. Námitka stěžovatele, že kotevní lano může být prověšené a zakryté fotografovanou osobou, nebyla vyvrácena. V tomto směru byla porušena zásada volného hodnocení důkazů. Hodnocení předmětného důkazu prezentované žalobcem nebylo vyvráceno.

[15] Závěr krajského soudu, že není nutné podrobněji odůvodňovat, jak správní orgán postupuje v obdobných případech, nepovažuje stěžovatel za správný. V tomto směru je podle stěžovatele rozhodnutí žalovaného v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu.

[16] Rozsudek krajského soudu je podle stěžovatele nesprávný také v otázce posouzení přiměřenosti uložené sankce, jelikož krajský soud řádně nepřezkoumal překročení mezí správního uvážení ani namítané okolnosti ve vztahu k přiměřenosti uložené pokuty, v důsledku čehož došlo k porušení § 36 zákona o inspekci práce. V souvislosti s otázkou přiměřenosti sankce stěžovatel namítl, že byla nesprávně upřednostněna represivní funkce sankce před jinými funkcemi sankce a také nebyly relevantně posouzeny tyto námitky: uložená sankce několikanásobně převyšuje dříve ukládané sankce, přestože rozsah porušení je v tomto případě podstatně menší, stěžovatel byl pokutován za to, že jeden zaměstnanec měl pracovat nedostatečně zajištěn, přestože byl řádně poučen a vybaven, a nebyly náležitě hodnoceny poměry stěžovatele, resp. toliko formálně bez konkrétních zjištění.

[17] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti

[18] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a

uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[19] Kasační stížnost není důvodná.

[20] K námitce stěžovatele, že v řízení nelze použít fotodokumentaci pořízenou ještě před zahájením kontroly, neboť v té době neprobíhá žádné formální řízení, Nejvyšší správní soud uvádí, že podle § 51 odst. 1 správního řádu lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek. Z tohoto ustanovení tedy vyplývají tyto podmínky použití důkazní prostředku: vhodnost ke zjištění skutkového stavu a zároveň získání a provedení v souladu s právními předpisy.

[21] Pořízená fotodokumentace je vhodná ke zjištění skutkového stavu, neboť zachycuje pracovníky stěžovatele na střeše. Fotografie byly pořízeny dne 29. 10. 2015 v 10:14 hod., tj. vskutku před zahájením kontroly, ke kterému došlo téhož dne v 10:20 hod. Tato skutečnost však neznamená, že by pořízení předmětné fotodokumentace bylo nezákonné, neboť nepředstavuje porušení jakéhokoli právního předpisu. Jak již přiléhavě konstatoval krajský soud, § 3 odst. 1 zákona o kontrole výslovně opravňuje kontrolní orgán k provedení úkonů, jejichž účelem je opatření podkladů pro posouzení, zda zahájit kontrolu.

[22] Nejvyšší správní soud v této souvislosti dále uvádí, že využití důkazů získaných před zahájením kontroly či před zahájením navazujících řízení (např. záznamy automatických technických zařízení v silniční dopravě, výsledky měření, zjištění správních orgánů získaná v rámci jejich úřední činnosti) jsou běžně využívány v navazujících kontrolách a řízeních a Nejvyšší správní soud v této praxi na rozdíl od stěžovatele nespatřuje žádný rozpor s principy správního trestání. Naopak požadavek stěžovatele použít pouze důkazy získané po zahájení kontroly by v oblasti správního trestání znamenal značné ztížení zjištění relevantních skutečností a následně vyšetření a projednání jednotlivých případů přestupků či správních deliktů, což by bylo v rozporu s veřejným zájmem, neboť jedním ze základních cílů správního trestání je ochrana společnosti před nežádoucím (správně trestním) jednáním.

[23] Při jednání dne 17. 6. 2016 byl jednatel žalobce za přítomnosti svého právního zástupce seznámen s veškerým obsahem spisu, tj. i s pořízenou dokumentací, která tvoří přílohu protokolu o kontrole ze dne 13. 1. 2016, č. j. 29442/5.42/15-5. Žalobci přitom byla na jeho žádost poskytnuta kopie CD s předmětnou fotodokumentací. Žalobci bylo také umožněno se k pořízené fotodokumentaci vyjádřit, což také ve správním řízení učinil. S ohledem na tyto skutečnosti má Nejvyšší správní soud za to, že správní orgán prvního stupně při dokazování postupoval v souladu s § 53 správního řádu, a důkaz fotodokumentací tak byl proveden v souladu s právními předpisy. Ve vztahu k dokazování předmětnou fotodokumentací tak Nejvyšší správní soud stejně jako krajský soud neshledal žádné pochybení na straně správních orgánů.

[24] Stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že z provedené fotografické dokumentace nelze ztotožnit konkrétní osobu a to ani v kontextu dalšího provedeného dokazování. Nejvyšší správní soud této námitce stěžovatel nepřisvědčil s ohledem na obsah kontrolního zjištění popsaného v již zmíněném protokolu o kontrole, v němž je mimo jiné uvedeno, že na fotografiích vpravo se nachází zaměstnance žalobce M. D. a dále P. Š. Nejvyšší správní soud považuje výše uvedené údaje v protokolu o kontrole za věrohodné, neboť na fotografiích se nacházejí vskutku dvě osoby, protokol obsahuje bezprostřední zjištění učiněná při kontrole a jsou v něm uvedeny také další osoby, které byly v době přítomnosti na stanovišti a jejich pracovní zařazení (u jakého pracují zaměstnavatele). S ohledem na výše uvedené považuje Nejvyšší správní soud svědeckou výpověď pana M. D., který uvedl, že se na fotografiích nepoznává, za nedůvěryhodnou a účelovou. Argumentace stěžovatele, že z fotografií nelze ztotožnit, kdo na střeše pracoval, není věrohodná, neboť z protokolu o kontrole je zřejmé, že inspektor při kontrole na staveništi zjistil totožnost všech osob (na pracovišti byli přítomní 3 zaměstnanci stěžovatele a 4 zaměstnanci subdodavatele) a konkrétně specifikoval, kteří z těchto zaměstnanců v době kontroly pracovali na střeše. Počet osob na pracovišti tudíž nebyl natolik vysoký, aby je nebylo možné jednotlivě a přesně identifikovat. Dále je třeba uvést, že podoba osob stojících na střeše je natolik zřetelná (je vidět jejich oblečení, postava, výška a účes), že je lze přesně identifikovat.

[25] Námitkám stěžovatele týkajícím se kotevních lan Nejvyšší správní soud nepřisvědčil, neboť na fotografiích žádná takováto lana vidět nejsou a při kontrole, která byla zahájena bezprostředně po pořízení předmětné fotodokumentace, bylo zjištěno, že uvedení zaměstnanci na střeše pracovali bez zajištění proti pádu, což by ostatně k závěru o spáchání deliktu zcela postačovalo. Správní orgány i krajský soud tudíž správně vyhodnotily důkazy tak, že na střeše pracoval zaměstnanec stěžovatele bez potřebného zajištění, tento jejich závěr tudíž obstojí, a důvodné proto nejsou ani námitky stěžovatele, že jeho interpretace fotografie nebyla vyvrácena a byla porušena zásada volného hodnocení důkazů.

[26] Důvodnou Nejvyšší správní soud neshledal ani námitku stěžovatele, v níž zpochybnil závěr krajského soudu, že není nutné podrobněji odůvodňovat, jak správní orgán postupuje v obdobných případech. Ve shodě s krajským soudem zdejší soud poukazuje na rozsudek ze dne 14. 2. 2014, č. j. 4 Ads 118/2013 – 33, v němž Nejvyšší správní soud k této otázce vyslovil, že *„je jistě optimální, když se správní orgán v rámci odůvodnění svého rozhodnutí vypořádá i s otázkou, zda je jeho rozhodnutí souladné s jeho rozhodovací praxí. Na druhou stranu nelze od správních orgánů požadovat, aby v odůvodnění svého rozhodnutí svou rozhodovací praxi podrobně rekapitulovaly a aplikovaly na řešený případ.“* Rozhodnutí žalovaného tudíž není v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu, jak tvrdí stěžovatel v kasační stížnosti. O správnosti tohoto závěru je Nejvyšší správní soud přesvědčen také proto, že, jak bude uvedeno níže, správní orgán prvního stupně poukázal na svá předchozí rozhodnutí při trestání stěžovatele a přihlédl k nim.

[27] Stěžovatel v kasační stížnosti rovněž namítal, že rozsudek krajského soudu je nesprávný také v otázce posouzení přiměřenosti uložené sankce, jelikož krajský soud řádně nepřezkoumal překročení mezí správního uvážení ani namítané okolnosti ve vztahu k

přiměřenosti uložené pokuty, v důsledku čehož došlo k porušení § 36 zákona o inspekci práce.

[28] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani této námitce, neboť krajský soud se těmito otázkami zabýval, přičemž shledal, že správní orgány při ukládání sankce nevybočily z mezí zákona a aplikovaly řádně kritéria uvedené v § 36 zákona o inspekci práce pro ukládání sankce za správní delikty na daném úseku.

[29] Již správní orgán prvního stupně při posuzování závažnosti správního deliktu stěžovatele zohlednil jeho minulá potrestání, když poukázal na skutečnost, že stěžovatel byl rozhodnutím ze dne 9. 6. 2011, č. j. 3687/5.40/11/14.3, shledán vinným ze spáchání správního deliktu na úseku bezpečnosti práce tím, že dne 21. 3. 2011 jeho zaměstnanci R. Ch. a Z. M. vykonávali práci ve výšce cca 6,5 m bez osobní ochrany proti pádu na volném okraji střechy, za což mu byla uložena pokuta ve výši 70.000 Kč, která byla v odvolacím řízení snížena na 40.000 Kč.

[30] Správní orgán prvního stupně dále zmínil, že další sankce ve výši 50.000 Kč byla stěžovateli uložena rozhodnutím ze dne 6. 8. 2014, č. j. 11545/5.30/14/14.3, za porušení právních předpisů k ochraně života a zdraví při práci ve výšce, kterého se stěžovatel dopustil dne 7. 11. 2013, když v rozporu s § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 309/2006 Sb. porušil povinnosti týkající se organizace práce a pracovních postupů a neorganizoval práci tak, aby byly dodržovány zásady bezpečného chování na pracovišti a aby zaměstnanci byli chránění proti pádu nebo zřícení. Toto správní řízení bylo vedeno v souvislosti se smrtelným pracovním úrazem zaměstnance stěžovatele.

[31] Rozhodnutím ze dne 29. 3. 2016, č. j. 910/5.30/16-13 byl stěžovatel shledán vinným správním deliktem na úseku bezpečnosti práce tím, že dne 18. 8. 2015 nezajistil pracoviště na němž se pohybovali J. B., J. D., M. D., J. Š. a M. K. ve výšce přibližně 8 m bez zajištění proti pádu z výšky. Za uvedený správní delikt byla uložena sankce ve výši 25.000 Kč.

[32] Správní orgán prvního stupně s poukazem na tato dřívější potrestání stěžovatele konstatoval, že se rozhodl akcentovat represivní funkci správní sankce s tím, že uložené pokuty zcela zjevně nevedly k nápravě stěžovatele a ke změně jeho přístupu k ochraně života a zdraví zaměstnanců při práci. Ve prospěch stěžovatele správní orgán prvního stupně zvážil, že jednáním stěžovatele nevznikl žádný pracovní úraz ani jiný škodlivý následek a jednání se ve správním řízení prokázalo vzhledem k jednomu zaměstnanci v rámci krátkého časového úseku. Jako polehčující okolnost správní orgán vyhodnotil také to, že stěžovatel měl vypracovány vhodné pracovní postupy, s těmi své zaměstnance seznámil, zaměstnanci byli řádně školeni z BOZP a jistící prostředky procházely pravidelnými revizemi.

[33] Z výše uvedeného je zřejmé, že správní orgán prvního stupně poukazem na předchozí za potrestání stěžovatele řádně zdůvodnil, proč akcentoval represivní funkci sankce, a řádně zdůvodnil, proč v posuzované věci uložená sankce několikanásobně převyšuje dříve ukládané sankce. Zároveň je zřejmé, že při ukládání sankce zohlednil také relevantní polehčující okolnosti (mimo jiné skutečnost, že nedošlo k úrazu, stěžovatel měl

zpracovány vhodné pracovní postupy, s nimiž zaměstnance seznámil, a jistící prostředky procházely pravidelnými revizemi). Nejvyšší správní soud proto nepřisvědčil ani námitce stěžovatele, v níž tvrdil opak a konstatuje, že žalovaný nepochybil, když závěry správního orgánu prvního stupně ve vztahu k výši uložené pokuty označil za plně dostačující a ztotožnil se s nimi.

[34] Také majetkové poměry stěžovatele byly řádně zhodnoceny, neboť správní orgány poukázaly na konkrétní údaje o výši majetku stěžovatele a výsledek jeho hospodaření, který za účetní období roku 2015 činil +1.426.000 Kč. Stěžovateli tudíž nelze přisvědčit, že nebyly náležitě hodnoceny jeho poměry, resp. že byly hodnoceny toliko formálně bez konkrétních zjištění.

[35] K tomu Nejvyšší správní soud podotýká, že stěžovatel v průběhu řízení před krajským soudem nenavrhl moderaci uložené pokuty dle § 65 odst. 3 s. ř. s., proto soudu nepřísluší nahrazovat správní uvážení žalovaného ohledně výše uložené pokuty vlastní úvahou.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[36] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Nejvyšší správní soud tedy dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[37] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. září 2018

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu